

NÚMERO
SOLT
15 Cèntims

SETMANARI POPULAR INDEPENDENT

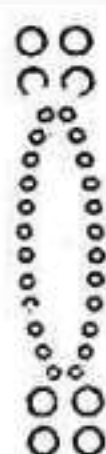
Palamós 5 de Maig de 1928.

ANY II

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Palamós, trimestre	2'00	ptes.
Fora, trimestre	2'25	id.
Estranger, un any	15'00	id.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

MAURI I VILAR. 2. SEG. JN.

Anuncis, comunicats i reclams a preus segons tarifa.
Pagaments a la bestreta.

Elogi a una beutat

A la senyoreta J. M.

Qui de nosaltres, palamosins, desconeix l'atractiu del imposant, al ensems que salvatge, aspecte del nostre mar quan, fustigat per els furiosos vents que rarament el deixen reposar tranquil, protesta enfurimat contra Eol qui aixís el molesta, i ferament bramant, tota la massa colossal commou alçant al cel ses ones gegantines i amenaçadores que al desplomar-se fan trepidar la terra? Mes, fuig el deu de les tempestes, tal volta acobardit per tanta fieresa, i aleshores nostre mar vencedor, s'ajeu majestuosament, i, encar escumejant de la ràbia i furor que del combat li resta, queda mansament endormit baix la mirada vigilant del cel qu'en ses tranquiles aigües es reflexa. ¡Quin contrast de plácida dolçor i salvatge fieresa!

Mes, ja esvalotat i indómit, o ja calmós i quiet, sempre es formós, i sempre en ell s'esplaia nostra vista.

Quina semblança amb ell té la donzella a qui va dedicat aquest article! Quan algú contratemps l'incomoda, hi ha en ses maneres quelcom de la atractívola bravesa del mar tempestuós, i quan está tranquila, traspua de tota ella una acariciadora suavitat qu'ens té captius.

Son cos perfecte i tornejat vessa per tot arreu torrents de gràcia, i son cap, tot recobert d'un sedós cabell castany qu'oneja en riços capriciosos, té la vivacitat dels ocellets ajogassats que, tot cantant, dalt

d'una banca cimbrejant es balancejen. Venen a donar vida a aquest conjunt de gracia i de bellesa uns ulls inquiets, picarescament vellugadissos, que al esguardar amb una mirada intensa i fonda descobreixen tota la vivesa que guarden, tot el foc de son ardent cor valencià, i tota la puresa de son ànima blanquíssima.

LI. GAY

GALERIA DE JOVES PALAMOSINS

Permeteu-nos, amables llegidors i llegidores amigues, qu'abans de començar vos preguem que no ens tracteu de ridícules si adoptem un estil solemne i elevat per tractar aquest assumpte que més aviat el requereix senzill. Es que volem que la nostra obra estigui baix tots punts en consonancia i armonia amb la majestuosa figura del personatge qu'ens ocupa.

Voldríem, ho Virgili, tenir ta inspiració, per a cantar dignament les lloances d'aquest conqueridor de cors femenins, com tú ho feres del guerrer Eneas. I vos, oh insigne jovincell qui arrancau tans sospirs i la tranquilat de tants cors "robau", accepteu nostre insignificant elogi, i que nostra inhabilitat per a fer-lo digne de vos, sigui suplida per el desig i bona voluntat que tenim de complimentar-vos.

Quantes donzelles al llegir-nos i endevinar qu'ens referim al qu'omplena llurs somnis ens restaran fonament agràides! i quantes mans femenines, al des-

plegar aquesta revista, tremolaran emocionades! Més què? Es que no's mereix tot aixó aquell jove d'ulls entre blaus i grisos dels que continuament dimana a dolls la simpatia i la dolcesa? Cóm definir tota la placidesa, al temps que gravetat, que reflexen? Semblen talment dos foradets oberts per els qu'és mira al cel. Son rostre, de sever aspecte, n'és llis sens que ni un gra, ni una arruga, vinguin a interrompre sa superfície finíssima.

Sobre son llavi superior apareix la sombra lleu i esvaída d'un bigotet molt curt, i sos cabells, tirant a ros, son curosament arranats, en forma d'una plancha ondulada de "Rocalla" (aixó no és gaire poètic; és que a voltes, portades de nostra déria d'usar paraules exòtiques, resultem incoherents). Al caminar sembla qu'ho faci al compás d'alguna marxa, amb pas mesurat i aire marcial, entreveient-se en totes ses accions la serietat d'un home greu i el donaire i agilitat d'un Richard Talmadge.

Sols un inconvenient li trobem, i és el de que, conscient de ses qualitats, es complau en martiritzar els cors qu'han sucumbit davant son atractiu, corresponent-els-hi amb freda indiferència. Fins sabem d'una que, veient qu'eren infructuoses ses tentatives per seduir-lo, tingué d'emigrar a Sant Feliu per poder-lo oblidar.

Sempre indiferent i fred ell va avançant per el camí de la vida, deixant a cada pas cors destroçats que ni tan sols, crudel, es digne aconsolar; no fa més que mirar-los, empíric, amb aire despectiu, i somriguent satisfet, segueix el seu camí.

SERAPIA Y ROMUALDA

Carnet d'un excursionista

SANT MEDÍ

Sovint anem lluny de Barcelona a cercar indrets que trobem bells i interessants, i oblidem que a vora la ciutat hi ha indrets tant o més bells que aquells, però pel sol fet de no separar-nos'en algunes hores de tren no els hi donem el valor que tenen.

A sota mateix de la Rabassada, hi ha una vall esveta, solitaria i quieta, deliciosa. És la vall de Sant Medí.

Peró si aquesta vall és bonica, no ho és menys el camí que hi mena. Quan a Vista Rica deixem la part

solei de la muntanya per entrar a la part d'obac, ja tot és canviat. A la primera, es passen bons troços entre pedruscall, per pendents arranades; els quatre pins i esbarzers que s'hi troben fan cara d'assedegats i enyoradissos. I si tombeu l'esquena, per tot allà on us allarga la vista i fins a mar, només veureu la grisor de les cases de la ciutat.

L'altre part, la que dóna al interior, és completament diferent. La fresca i la gerdor dominen. El camí passa sempre entre boscos i en els recones més humits tots coberts de molça tendra i violetes boscanes, les heures s'arrapen per les soques dels arbres i barrejen les seves fulles verdes i amb ratlles blanques, amb el fullam de pins, alzines, arbostos i castanyers.

Si us desvieu del camí i agafeu com aquell que vol anar a la Font Grogga, ireu seguint, bosc a través, per pendents cobertes d'herba verdíssima que surt entre la fullaraca de color de xocolata.

Molt fàcil és que en aquest indret us hi perdeu i haguet de saltar moltes vegades l'aigua d'un xaragall i obrir-vos pas entre els brucs i les branques d'alguns faigs caiguts, però algun banc rústec i abandonat, de fusta rònega i mig podrida us servirà de guia i aviat tornareu a trobar més avall el camí que haureu deixat i ben aviat sereu a Sant Medí.

L'ermita, petitona i emblanquinada, com moltes, es troba en un tossalet, i s'hi puja per una escala enllosada.

A sota del tossalet, hi ha una casa senyorial, al costat de la qual passa aquell xaragall ja trobat pel camí, però que ara porta més aigua i salta alguna presa minúscula i segueix avall tot fent revolts i giragones per tota la vall.

A un tret de fona de l'ermita hi ha una font, amb una taula i uns bancs de pedra, sota d'una alzina corpulent. En un recó del costat de la font hi ha unes pedres ennegrides de fum, són el record de costellades i arrossades que s'hi han fet.

Tocant a la font, unes feixes de blat i pésols florits que arriben fins a unes pinedes de pins prims i espessos, per un cantó, i per l'altre fins a una masia enclastada entre unes vinyes i una clapa de bosc ombrívol.

Aquesta vall és tot repós i el silenci és només trenat pel replet d'un rossinyol que des de l'alzina de la font, fa l'amor a la seva parella que li contesta des de l'altre part de la vall.

F. JUANALS I DAGAS.

REVISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Contes de muntanya

L'INCENDI

Els nois de la masoveria eren enfutimats com ells sols. No és que fossin propiament dolents, sinó que, degut a llur natural inquiet i ardit, no podien estar una hora parats sens fer una cosa o altre, i les més de les vegades, una acció qualsevol, començada impensadament, acabava en una malifeta degut a les circumstàncies que se'n seguien després.

Ningú com ells tenia tanta traça en parar lluelles (lloses) per agafar ocells; hom no sabia d'on havien après el tal ardit, però el cert és que hi tenien la mà tan trencada que al primer cop d'ull endevinaven el lloc precís on havien de passar els ocells i parant-hi el maleït enginy ben tost els animallets inofensius queien a llurs grapes.

De ballestes, com que no tenien céntims, ni gaire falta que els feien en aquell recó de muntanya, no n'havien comprada mai cap; però tenien traça per conjuminar-se'n unes amb un vimet, una verga de bruc i el fil corresponent, i les enfilades d'ocells no s'acabaven mai en aquella casa.

A l'arribada dels primers tords ells ja tenien els nyinyols parats, i no passava dia que no en fessin la corresponent agafada.

Al temps dels bolets, tot engegant les ovelles, ells trobaven els primers retxos i surenys, i sabien totes les boleteres del mas i de les masies veïnes. De pinatells i rovellons, sabien tan bé on els havien de trobar, que aelucats d'ulls els haurien collit a les palpenes.

Una cosa els prohibien seriosament els pares, i era el portar sots cap escusa una capsa de llumins. Perquè una vegada, ¡Oh! aquella si que fou grossa! és trobaven al bosc parant, i amb la fredor, llurs mans balbes, havien agafat piulots. Butxaquejant impensadament, una cerilla fou trobada. Rascaren en un roc eixut i una gatosa seca tot seguit fou abrandada.

Llengotejava el foc tot petarrellejant, i ells vinga acostar-hi llenya per escalfar-se millor. Ja hi havia un caliueig viu i espurnejant. ¡Que bé s'hi estava allí! i ells per fer més agradós el moment s'entretenien a tirar-hi branquillons de bruc vert perquè semblava que renegué en convertir-se en flames; quan, no saberen com, aquell foc tan docil i bon minyó empés per un airet de tramutana començà d'extralimitar-se i d'una mata a l'altre en un girant d'ulls tot fou abrandat. Espantats e impotents per aturar-lo se'n anaren corrents

rost avall i en girar-se d'un troç lluny veieren tota la muntanya encesa.

El foc, cada vegada mes potent, feia una remor esfereidora, i corria com un cavall desbocat. Els suros s'abrandaven fins dalt de les branques, i els brancs secs espetegaven saltant enceses deu passes lluny. Empeses pel vent les fulles enceses anaven a caure qui sap on com pluja de cendra, i el fum espés muntava cel amunt com un núvol, i prompte fou notat per la gent de les masies.

Els conills fugien esmaperduts, i no sabent per on tirar els més eren socarrimats per les flames, així com els altres animallets del bosc que enlloc trobaven fugida.

I el foc anava creixent, engrescant-se per moments, saltant d'una muntanya a l'altre que semblava talment que tota la terra fos encesa. Ells s'ho miraven espantats sens saber que fer ni que dir, i sens tenir virior de presentar-se a casa; car temien que en veure'ls amb l'esglai ja coneixerien que eren ells els autors de la malifeta.

Per sort no és pogué esbrinar amb certitud qui n'havia estat la causa; però a casa d'ells s'ho creien bé prou.

Per aixó els fou imposada la prohibició de portar llumins, i perquè fos efectiva els foren cosides les butxaques.

Ll.

Màquina d'escriure	"BING"	núm. 2
AL COMPTAT		A TERMINIS
P E S S E T E S		P E S S E T E S
220		264

Demani una demostració a M. Prohies, i li serà feta sense cap mena de compromís per vostè.

Moderna Escola de PIANO

Professor R. CASAS

Plan d'estudis de l'Acadèmia Granados de Barcelona.

Nova tècnica del pedal segons el malaguanyat mestre.

Confèrencies de teoria i història de la música.

LLIÇONS PARTICULARS I A DOMICILI

EL CENTRE

(2.ª PART)

Referint-me al Quadret Palamosí "El Centre" opina molta gent qu'aixó són «actes venjatius» que no deurien existir entre les persones, puix la venjança les denigra, i un home té l'intel·ligència, per a dedicar-la a coses nobles, com defensar les veritats, i contribuir al desenvolupament intel·lectual, i no a coses vulgars com a la que me refereixo, car tothom té el dret de respectar les opinions dels altres, sempre que siguin justes, i no volguer fer veure lo que en realitat no existeix.

En quant al «ball del Centre» el Sr. Gonçal, el deu haver vist de molt lluny, puix si s'hi hagués trobat, hauria notat, que d'educació en alguns «pagesos» n'hi ha molta més que certs joves, que se tenen per instruits, i se passejen, pels carrers de la nostra formosa vila i se donen pisto ballant, siguent, els que veritablement «fanguen» i donen les esclapetades.

En els balls típics de la nit com són els «d'obsequi de fregadors», segons el Sr. Gonçal, deixo a mà de les amables senyoretas concurrentes a n'aqueixos, de regalar els fregadors, si són d'una espartaria, a dits joves, perquè se refresquin l'intel·ligència per a despertar-la.

TERRY

RETALL

Sens dubte que l'autor del quadret palamosí titolat «El Centre» no es pensava que llur publicació causés tan viva impressió, doncs fa uns quants dies que el jovent que acudeix a ballar al Centre, no parla d'altra cosa, ferits vivament per les paraules lleugeres i de doble sentit que l'autor, inconscient tal volta, va estampar en l'alba quartilla. No tracten d'altra cosa que d'esbrinar qui fou el que semblant cosa escrigué; que si serà l'un, que si no ho serà, ningú pot posar-ho en clar, doncs ningú endevina el culpable, si aixís pot nomenar-se a qui no ha comés altre delictes, que el de donar una visió personal del «Centre», tal com ell l'ha vist, en un article literari. No cal avançar judicis temeraris, ofeses damisel·les i jovincels, doncs lo més probable en aquests casos és que rebi qui menys culpa s'hi mereix.

No sé perquè essent tots fills d'un mateix poble, jo-

vent del «Port» i del «Centre» ens hem de portar tanta rancúnia tractant-nos sempre com éssers estranys i enemics.

Si la unió fa la força, perquè nosaltres no hem d'unir-nos per fer el poble nostre ben fort i ben gran?

Tots, sens dubte, aimem a Catalunya nostra terra, mare nostra. Ella, eterna i dolça enamorada, aima també molt a sos fills, que per ella tots són iguals sense fer distincions d'estaments ni de classes. Perquè, doncs, hem d'odiar-nos els uns als altres, si tots som germans fills d'una mateixa mare? Estimem-se tots i treballem amb veritable entusiasme per l'enlairament de nostre poble posant-hi cada hui el màxim esforç. Espigolem les coses bones i tirem les dolentes al femer, per privar aixís de que es confonguin, barrejant-se, les unes amb les altres.

Nosaltres com bons jardiniers esporguem de l'arbre del periodisme el rebroll dolent de la sátira fent aixís que'ls articles, nets ja de tot verí siguin agradosos a tothom.

Fem-ne de la simpática revista «Costa Brava» un resó palés de les coses de nostra terra. No volguem que porti en sos fulls, paraules vuides de sentit, sense atraure l'interés de ningú i provocant en canvi moltes discordies. Posem-hi tots nostra ferma voluntat, convertim-lo amb nostre esforç en un setmanari agradós i festiu que plagui a uns i altres. Aboquem-hi tots, com garlanda gentil en penyora d'afecte, els fruits més o menys abundosos de nostre saber sense deixar traslluir desafectes ni antipaties de cap classe. Enaltim la virtut i esfondrem el vici però deixem les lloances estérils que malgrat tenir-les ben merescudes, no fan altre cosa que omplir de pardalets les gentils testes de les damisel·les a qui s'adreça la lloança.

Joves palamosins, gireu bé l'esguard en torn vostre, ho veureu tot curull de maravelles. Mare Natura hi fou pròdiga: el mar, el cel, les muntanyes, les donzelles d'ulls clars i boqueta riallera i mil detalls típics de la vila, no vos suggereixen cap tema per a fer un article bonic i agradable? I vosaltres simpátiques palamosines, col·laboreu-hi també, junteu-hi els vostres treballs, que sortits de mans tan preades forçosament ens han d'ésser agradables.

Una senyoreta, no fa molt temps, feu una enquesta en una important revista baix l'enigmàtic títol «Què és l'amor» i malgrat haver-ne rebut unes quantes cap és prou convincent i totes conradictòries entre si.

Un, si amor és sacrifici; altre, si és egoïsme; l'altre, si és amor tan sols, no han arribat a posar-se d'acord. Voldria dir-me l'amic Gonçal, quin concepte en té format ell de l'amor?

No els sembla més atractiu als col·laboradors de

«Costa Brava» una enquesta semblant que no treure els drapets al sol per si uns van a ballar a un lloc o a un altre?

Procurem que amb el temps aquest humil setmanari, sigui molt simpàtic a tothom i en lloc de crear rencunies faci moltes amistats. Tal volta aixís arribarà el jorn llunyà, molt llunyà potser, en que tots aparellats, grans i xics, joves i vells, estrenyent dolça i suaument la mà de nostra gentil parella, amb els ulls brillants de joia i els cors aixamplats de tendresa, formant un cercle tan gran com el nostre poble, li donarem una forta i sincera abraçada, i al marcar el compàs de nostra dansa, seguint tots un mateix ritme guiats per els alegres refilets de la tenora.

..... els pobles dirán
la sardana és la dansa més bella
de totes les danses qu'es fan i es desfan.

JORDI, EL PATJE GENTIL

FUTBOLERES

Palafrugell, F. C. 6

Palamós, S. C. 1

Malgrat jugar-se a Palafrugell presencià aques encontre un nombrós contingent d'afezionats palamosins. Gairebé la totalitat de socis i bon nombre d'entusiastes damiselles es traslladaren al poble veí aprofitant la bona convinió de trens que facilita el canviar-se d'una vila a l'altra.

A primeres hores de la tarda, camí de Palafrugell, les rialles joioses, els crits, salutacions i converses alegroies i optimistes, emplenaven el tren. Quina confiança en l'equip i quan es lloances a la junta pel seu encert en confeccionar-lo! Mes tard, ja el tren de tornada, tothom romania callat, aclaparat. En l'esguard de la majoria dels expedicionaris s'hi reflectia la decepció cruenta, produïda per la desfeta que consideraven vergonyant. Aleshores, quantes censures a la junta i als jugadors.

Ja és sabut que tots voldríem guanyar sempre. Hom va al camp per veure triomfar als seus. Aquesta vegada, però, els palamosins que anaren a Palafrugell no podien pas esperar una victòria. Cal reflexionar. Cal recordar la vàlua actual de l'equip campió de les terres gironines i llurs brillantíssims resultats en el torneig «Copa Catalunya».

El Palamós va perdre. Va perdre per 6 gols a 1. Però aquesta desfeta no és pas cap desastre; no és pas cap resultat vergonyós ni humiliant. És un resultat natural si tenim en compte la dissor que acompanyà tota la tarda l'onze palamosí. El gol que l'àrbitre anul·là a Forné per haver esta precedit de mans; aquell xut de Molla, a dos metres de la porta, que pas-

sá fregant un pal lateral i aquell remat amb el cap de Forné, que Martí II, materialment tapat, va parar perquè la pilota l'hi anà a les mans, en són proves paleses.

Més a més, l'arbitratge desencertat del Sr. Ganiguer va perjudicar-los qui-sap-ló. El primer gol, per exemple, que el Sr. Ganiguer donà per vàlid era un ofside claríssim de Miquel. I fou precisament aquell gol que portà el desconcert i el desencoratjament en les files groc-blaves. Ultra aquesta equivocació l'àrbitre en tingué d'altres de menys importància, si es vol, però que ajudaren a que el joc s'endurís i els jugadors, perduts els estreps, oblidessin la noblesa que és i ha d'ésser companya inseparable dels partits Palafrugell-Palamós.

Fetes aquestes consideracions cal consignar que l'onze palafrugellenc jugà una molt bella partida i especialment la davantera estigué molt bé. Els més fluïxos de l'equip, els reservistes Estanyol i Sastre. El primer principalment, no ens agradá gens.

D'els palamosins Forné va decepcionar-nos. Va tenir un mal dia. Els demés ja es defensaren més encertadament. Mayor, Ribera i Dimes aguantaren dignament l'investida de la davantera contraria. Gou de centre-mig va treballar molt. Els alcs regulars. A la davantera els millors Rosalench i Molla que, no obstant, no estigueren encertats com altres vegades. Aliu féu de tot, bo i dolent. No va pas convencer-nos. Roger cada dia té més por i a més quant es veu amb la pilota centra massa aviat. Potser centra de por, per treure's la pilota de sobre.

KEEPER

NOTICIARI

El diumenge passat aparegué surant aprop de la platja el cadáver d'un home. Avisat el jutjat de marina es procedí a extreure'l de l'aigua comprovant-se que es trobava en avançat estat de descomposició. Segons sembla es traua d'un tripulant del vaixell americá «Sangus» quin capitá denunciá la desaparició abans de sortir del nostre port.

El diumenge passat actuá en el Teatre Carmen l'espectacle Botí que obtingué un bon éxit.

El dilluns darrer es presentaren en el mateix Teatre «Els set Méndez» obtenint un éxit grandíós degut a lo qual i a l'interés del públic hagueren de donar una nova representació el dimarts.

Ens assabentem que ben aviat quedarà instal·lada una fàbrica de gassoses, propietat del nostre amic en Doménech Ballesta, en el carrer de Munt.

Demá diumenge tindran lloc les reunions generals ordinaries, per tal d'organitzar els festeigs de la festa Major, en el Centre Federal i Casinó El Port.

JOAN REIG I ALBOSA

Aparejador i constructor d'obres
 PLANOLS. PROJECTES I PRESSUPOSTOS

Munt, 54

PALAMÓS

Reservat per a la
 Tintoreria "LOS MIL COLORES"

Royal Sport Bar

Cervantes, 38 i 40

Begudes de marca - Servei
 acurat - Lloc de reunió
 dels aimants dels sports

S. Plaja Villena

Centre General de Suscripcions

Venda i suscripció a tota mena de periòdics i
 revistes nacionals i estrangeres.

Corresponsal de les principals editorials de
 Barcelona i Madrid.

Respetable público:

Soy Maria ARTIACH....
 la galleta bien fabricada, exquisita y de perfecto tueste,
 que tengo el gusto de presentar a mis hermanitos:

Li-Li
 la galleta popular.

Cococho
 de coco seleccionado

Petit-Beurre
 a base de rica mantequilla

Carlton Tea Biscuit
 aristocrática y excelente para el té

En sucesivas apariciones
 les seguiré hablando de
 nuestras especiales cualidades.

